

1.

Преживях и третия ден след Крисчън Грей и първия ми ден на работа. Добре че беше тя да ме поразее. Времето отлетя сред мъгла от нови лица, напрегната работа и господин Джак Хайд. Господин Джак Хайд... той ми се усмихва, сините му очи искрят, когато опира ръце на бюрото ми.

– Великолепна работа, Ана. Двамата с теб ще станем страхотен екип.

Незнайно как успях да извия устни в подобие на усмивка.

– Тръгвам си, стига да нямаш нищо против – прошепнах.

– Не, разбира се, вече е пет и половина. До утре.

– Лека нощ, Джак.

– Лека нощ, Ана.

Грабнах си чантата, намъкнах сакото и се отправих към вратата. Вдъхнах дълбоко въздуха на ранна вечер в Сиатъл. Той все още не успяваше да запълни празнотата в гърдите ми, зейнала от събота сутринта, болезнена бездна, която непрекъснато ми напомняше какво съм изгубила. Тръгнах към автобусната спирка с наведена глава, забола поглед в краката си, и не спирах да мисля какво ще бъде без любимата ми Уанда, старата ми „костенурка“... или аудито.

Затръшнах вратата на тази мисъл. „Стига. Не мисли за него“. Разбира се, че можех да си позволя автомобил – една хубавка новичка кола. Но пък той беше небивало щедър и при тази мисъл усетих как в устата ми се събира горчилка. Преглътнах и се опитах да прогоня подобни мисли и да не ги допускам. Не биваше да мисля за него. Нямах желание да ревна отново – не и на улицата.

Апартаментът беше празен. Кейт ми липсваше и си я представях как лежи на някой плаж в Барбадос и пие студен коктейл. Включих плоскоекранния телевизор, за да може шумът да запълни вакуума и да се залъжа, че имам компания, макар че нито слушах, нито гледах. Седнах и забодох поглед в тухлената стена. Бях напълно изтърпнала. Чувствах единствено болка. Колко още трябваше да търпя това?

Звънецът на вратата ме стресна, изтръгна ме от мъката и сърцето ми трепна. Кой ли е? Натиснах домофона.

– Доставка за госпожица Стийл – обясни отегчен безпътен глас и разочарованието ме притисна. Обзета от пълно безразличие, слязох долу и заварих млад мъж, който мляскаше шумно с дъвка, стиснал в ръка дълъг кашон. Подписах се и отнесох пратката горе. Беше изненадващо лека. Вътре имаше двайсет и четири дългостеблени бели рози и картичка.

Честит първи ден на работа.

Дано да е минал добре.

Благодаря ти за глайдера. Трогнат съм.

Вече е поставен на видно място на бюрото ми.

Крисчън

Не можех да откъсна поглед от картичката. Бездната в гърдите ми ставаше все по-дълбока. Нямахе никакво съмнение, че това е изпратено от асистента му. Едва ли Крисчън имаше нещо общо. Тази мисъл ми причини ужасна болка. Погледнах розите – толкова бяха красиви, че не намерих сили да ги хвърля в боклука. Като добро момиче отидох в кухнята, за да извадя ваза.

Вече си имах рутина: ставане, ходене на работа, плач, спане. По-точно казано, опитвах се да спя. И в сънищата не можех да избягам от него. Преследвах ме и сивите огнени очи, и безпомощният поглед, и лъскавата немирна коса. А пък музиката... колко много музика – не издържах, когато чуя музика. Внимавах и я избягвах на всяка цена. Потръпвах дори от безсмислените песнички в рекламите.

Не разговарях с никого – нито с мама, нито с Рей. В момента не бях в състояние да водя безсмислени разговори. Нямах никакво желание. Превърнах се в отделна бойна единица, в опустошена, разкъсвана от военни действия земя, където не вирее нищо, а мрачният хоризонт се е снишил. Да, така е. Докато бях на работа, можех да съм безлична, но ако поговорех с мама, знаех, че ще рухна, а ако рухна, може и да не успея да се изправя.

Никак не ми се ядеше. До обяд в сряда успях да изям чаша кисело мляко. От петък не бях хапвала нищо друго. За момента живеех с новооткритата си поносимост към кафе с мляко и диетична кола. Кофеинът ме ободряваше, но също така изостряше нервите ми.

Джак започна непрекъснато да се върти около мен, да ме дразни, да задава лични въпроси. Той пък какво искаше? Държах се любезно, но предпочитях да го държа на разстояние.

Седнах и започнах да преглеждам купчината писма до него, доволна, че мога да се поразсея от слугинската работа. Имейлът ми изпиука и бързо проверих кой е.

Мама му стара. Имейл от Крисчън. „Не може да бъде, не и тук... не и на работното ми място“.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:05

До: Анастейжа Стийл

Скъпа Анастейжа,

Прости ми, че те притеснявам, докато си на работа. Надявам се да върви добре. Получи ли цветята ми?

Сетих се, че утре в галерията е откриването на изложбата на приятеля ти, и съм сигурен, че не ти е останало време да си купиш автомобил, а пътят е дълъг. Ще ми бъде много приятно да те закарам, стига да искаш.

Уведоми ме своевременно.

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на

„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Очите ми плувнаха в сълзи. Скочих от бюрото и се втурнах към тоалетната, за да се скрия в някоя от кабинките. Изложбата на Хосе. Съвсем бях забравила за нея, а му бях обещала да отида. По дяволите, Крисчън беше прав: как ще отида?

Притиснах челото си с ръка. Защо не ми беше звънял Хосе? Всъщност защо никой не ми беше звънял? Бях толкова разсеяна, че дори не бях забелязала, че мобилният ми мълчи.

По дяволите! Каква глупачка! Разговорите все още бяха пренасочени към блакберито. Мама му стара! Всичките обаждания бяха отивали при Крисчън, освен ако не беше изхвърлил блакберито. Как беше намерил имейл адреса ми?

Той знаеше кой размер обувки нося, така че един имейл адрес едва ли го бе затруднил особено.

Щях ли да мога отново да се видя с него? Щях ли да понеса срещата? Искях ли да го видя отново? Затворих очи, отпуснах глава назад и усетих как ме пронизват мъката и копнежът. Естествено, че исках.

Може би... просто се колебаех дали да не му кажа, че съм си променила мнението... Не, не, не и не. Не можех да бъда с човек, на когото му доставя удоволствие да ми причинява болка, с човек, който не може да ме обича.

Мъчителни спомени пробягваха в главата ми – държим се за ръце, целуваме се, ваната, нежността му, чувството му за хумор, тъмният му замислен сексапилен поглед. Бяха минали пет дни, цели пет дена на агония, които ми се сториха като цяла вечност. Вечер заспих разплакана и ми се искаше да не си бях тръгвала, искаше ми се той да е различен, да сме заедно. Колко ли още щеше да продължи това омразно чувство? Намирах се в ада.

Опитах се да се овладеея. Той ми липсваше. Наистина много ми липсваше... Обичах го. Всичко беше съвсем просто.

„Анастейжа Стийл, на работа си!“ Трябваше да съм силна, но исках да отида на изложбата на Хосе, а мазохистката, свила се дълбоко в мен, копнееше да види Крисчън. Поех си дълбоко дъх и се върнах на бюрото си.

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:25

До: Крисчън Грей

Здравей, Крисчън,

Благодаря за цветята; прекрасни са.

Ще съм ти много благодарна, ако ме закараш.

Благодаря ти.

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд,

главен редактор на СИП

Погледнах телефона и забелязах, че разговорите ми са все още пренасочени към блакберито. Джак беше на съвещание, затова звъннах бързо на Хосе.

– Здравсти, Хосе. Ана се обажда.

– Здравсти, забраванке. – Гласът му звучеше толкова топло и приветливо, че бе достатъчен отново да ме накара да ревна.

– Не мога да говоря дълго. Откриването по кое време е утре?

– Значи ще дойдеш? – попита развълнувано той.

– Разбира се. – Усмихнах се истински за пръв път от пет дни. Първата ми истинска усмивка оттогава.

– В седем и половина.

– Ще дойда. Дочуване, Хосе.

– Чао, Ана.

Подател: Крисчън Грей

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:27

До: Анастейжа Стийл

Скъпа Анастейжа,

В колко часа да те взема?

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на

„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:32

До: Крисчън Грей

Изложбата на Хосе се открива в 19:30. В колко предлагаш?

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд,

главен редактор на СИП

Подател: Крисчън Грей

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:34

До: Анастейжа Стийл

Скъпа Анастейжа,

До Портланд има доста път. Ще те взема в 17:45

Нямам търпение да се видим.

Крисчън Грей

Главен изпълнителен директор на

„Грей Ентърпрайзис Холдинг“

Подател: Анастейжа Стийл

Относно: Утре

Дата: 8 юни 2011, 14:45

До: Крисчън Грей

Ще те чакам.

Анастейжа Стийл

Асистентка на Джак Хайд,

главен редактор на СИП

Боже, ще се видя с Крисчън! За пръв път от пет дни настроението ми стана малко по-поносимо и си позволих да се запитам как се е чувствал той.

Дали му бях липсвала? Може би не по начина, по който той ми липсваше на мен. Дали вече бе намерил някоя друга, достатъчно покорна, с която да ме замести? Мисълта беше толкова болезнена, че веднага я пропъдих. Погледнах купчината кореспонденция, която трябваше да обработя за Джак, и се заех. Същевременно се опитах за пореден път да пропъдя Крисчън от ума си.

Вечерта се въртах в леглото, мяхах се, опитвах се да заспя и за пръв път от доста време не заспах с плач.

Представях си лицето на Крисчън, каквото беше последния път, когато го заряхах. Измъченото му изражение не ми даваше мира. Спомнях си, че той не искаше да ме пусне, което ми се стори странно. Защо да оставам, след като отношенията ни бяха в пълна безизходица? И двамата заобикаляхме важни въпроси – моя страх от наказание, неговия от... от какво? Може би от любов?

Обърнах се и прегърнах възглавницата, изпълнена с непреодолима тъга. Той си мислеше, че не заслужава да бъде обичан. Защо се чувстваше по този начин? Дали имаше нещо общо с възпитанието му? Може би с рождената му майка, надрусаната курва? Мислите ме измъчваха до малките часове, когато напълно изтощена най-сетне се унесох в неспокоен сън.

Денят се влачеше нетърпимо бавно, а Джак бе отвратително внимателен. Сигурно беше заради тъмнолилавата рокля на Кейт и ботушите с черни токчета, които откраднах от гардероба ѝ, но сега не исках да мисля за това. Реших да отида да си купя прилични дрешки веднага щом получа първата заплата. Роклята ми стоеше по-свободно, отколкото преди, но въпреки това се преструвах, че не забелязвам.

Най-сетне стана пет и половина, аз грабнах сакото и чантата си и се опитах да се успокоя. „След малко ще го видя“.

– Да не би да имаш среща? – попита Джак, когато мина покрай бюрото ми на излизане.

– Да. Не. Не е точно среща.

Той изви вежда. Очевидно бях събудила интереса му.

– Гадже ли?

Изчервих се.

– Не, просто приятел. Старо гадже.

– Ако искаш, утре след работа да изпием по чашка. Първата ти седмица беше блестяща, Ана. Трябва да я отпразнуваме. – Той се усмихна, а аз се почувствах неловко.

Той бръкна в джобовете си и излезе през двойната врата. Намръщих се на гърба му. На чашка с шефа. Май не е много разумно.

Поклатих глава. Преди това трябваше да преживея вечерта с Крисчън Грей. Как точно ще стане? Отправих се бързо към тоалетната за последни приготовления.

Огледах продължително и внимателно лицето си в огромното огледало на стената. Както обикновено бях бледа, с тъмни кръгове под очите. Изглеждах изпитана, измъчена. Прииска ми се да умеех да си слагам грим. Мацнах малко спирала и молив за очи с надеждата да не съм толкова безцветна. Вързах си косата и тя увисна на артистична опашка на гърба ми. След това си поех дълбоко дъх. Това би трябвало да е достатъчно.

Минах нервно през фоайето, усмихнах се и махнах с ръка на Клер на рецепцията. Двете с нея май щяхме да станем приятелки. Джек – разговаряше с Елизабет – се усмихна широко и ми отвори вратата.

– След теб, Ана.

– Благодаря. – Усмихнах се смутено.

Тейлър чакаше на тротоара. Отвори задната врата на автомобила. Стрелнах колебливо Джек с поглед. Той беше зяпнал слисано джипа ауди.

Качих се на задната седалка и се озовах до него – Крисчън Грей – облечен със сив костюм, без вратовръзка, бялата риза разкопчана на врата. Сивите му очи блестяха.

Устата ми пресъхна. Той изглеждаше великолепно, като изключим, че ме наблюдаваше намръщено. Защо?

– Кога си яла за последно? – сръза ме, докато Тейлър затваряше вратата след мен.

По дяволите!

– Здравей, Крисчън. И аз се радвам да те видя.

– Не желая да чувам острия ти език. Отговори ми. – Очите му блестяха.

Мама му стара!

– Ами... На обяд хапнах кисело мляко. А, да, изядох и един банан.

– Кога за последен път си яла истинска храна? – попита остро той.

Тейлър се настани зад волана, запали и се вля в трафика.

Вдигнах поглед и забелязах, че Джак ми маха с ръка, сякаш можеше да ме види през тъмните прозорци. Махнах му и аз.

– Кой е този? – сопна се Крисчън.

– Шефът ми. – Стрелнах с поглед красивия мъж до мен и забелязах, че устата му е стисната в тънка линия.

– Та питах кога за последен път си яла нормална храна.

– Крисчън, това изобщо не ти влиза в работата – отсякох. Чувствах се невероятно смела и дръзка.

– Влиза ми в работата всичко, което правиш. Отговори ми.

„Изобщо не ти влиза в работата“. Изпъшках отчаяно и извъртях очи към тавана, а той присви своите. За пръв път от много време ми идваше да се изсмея. Опитах се да потисна напирания кикот. Лицето на Крисчън поомекна, докато аз се стараех да остана сериозна, и някакво подобие на усмивка пробяга по красивите му изваяни устни.

– Е? – настоя той с по-мек глас.

– Паста alla vongole, миналия петък – отговорих аз.

Той затвори очи. Беше побеснял. После по лицето му премина нещо като съжаление.

– Ясно. – Гласът му не изразяваше нищо. – Отслабнала си с поне два килограма и половина, може би дори повече. Моля те, Анастейжа, храни се.

Сведох поглед към преплетените пръсти в скута ми. Как бе възможно винаги да ме кара да се чувствам като непослушно дете?

Той се размърда и се обърна към мен.

– Как си? – попита. Гласът му бе тих и нежен.

„Как ли? Смазана съм...“ Преглътнах.

– Ако ти кажа, че съм добре, ще те излъжа.

Той си пое рязко въздух.

– И аз съм така – прошепна и стисна ръката ми. – Липсваш ми.

О, не! Кожа до кожа.

– Крисчън, аз...

– Ана, моля те. Трябва да поговорим.

„Ще се разплача! О, не!“

– Крисчън, аз... моля те... плаках толкова много – прошепнах. Мъчех се да овладеея чувствата си.

– Недей, любима, недей. – Подръпна ръката ми и преди да се усетя се озовах в скута му. Той ме прегърна, зарови нос в косата ми. – Нямах представа колко много ми липсваше, Анастейжа...

Исках да се отскубна от ръцете му, но той ме беше прегърнал здраво. Притиснал ме беше към гърдите си. Усетих, че се разтопявам. „Точно така, това е моето място“.

Отпуснах глава на гърдите му и той обсипа косата ми с целувки. Ухаеше на лен, на омекотител за дрехи, на душ гел и на любимия ми аромат – на Крисчън. За момент си позволих да се потопя в илюзия, че всичко ще е съвсем наред, и усетих как измъчената ми душа се успокоява.

След няколко минути Тейлър отби до тротоара, въпреки че все още бяхме в града.

– Ела. – Крисчън ме измести от скута си. – Стигнахме.

Какво?!

– Горѐ има хеликоптерна площадка. – И кимна към сградата, сякаш за да обясни.

Разбира се. „Чарли Танго“. Тейлър отвори вратата и слязох. Той ми се усмихна топло и доброжелателно и се почувствах в безопасност. Усмигнах му се и аз.

– Трябва да ти върна кърпичката.

– Задръжете я, госпожице Стийл, с най-добри пожелания.

Изчервих се. Крисчън заобиколи колата и ме хвана за ръка. Погледна любопитно Тейлър, който издържа погледа му съвсем спокойно, без да разкрие нищо.

– Девет? – каза му Крисчън.

– Добре, господине.

Крисчън кимна, обърна се и ме поведе през двойните врати в просторното фоайе. Наслаждавах се на ръката му и на дългите опитни пръсти, преплетени с моите. Отново усетих познатото чувство – привлечена съм също като Икар към слънцето. Веднъж вече се изгорих, а ето че съм отново с него.

Пред асансьорите той натисна копчето и аз го стрелнах с поглед и забелязах, че по устните му трепка загадъчна полуусмивка. Когато вратата се отвори, той пусна ръката ми и влязохме.

Вратата се затвори и аз се осмелих да го погледна за втори път. Той също ме гледаше и усетих как между нас прехвърчат искри. Почти осезаеми. Имах чувството, че мога да ги вкуся, докато пулсират и ни привличат един към друг.

– Господи – ахнах, зашеметена от това първично плътско привличане.

– И аз го усещам – отвърна той, очите му бяха полупритворени и напрегнати.

Желанието напираше в слабините ми, тъмно, смъртоносно. Той стисна ръцете ми и прокара палци по кокалчетата; усетих как мускулите ми се свиват и потръпнах от удоволствие.

„Как е възможно да прави подобно нещо с мен?“

– Моля те, Анастейжа, не си прехапвай устната – прошепна той.

Вдигнах поглед към него и отпуснах устната си. Желаех го. Желаех го веднага, в асансьора. Как иначе?

– Знаеш какво ми причиняваш – прошепна той.

О, значи все още му въздействах. Богинята в мен се размърда, след като се беше цупила пет дни.

Неочаквано вратата се отвори и магията се разпиля. Бяхме на покрива. Духаше вятър и въпреки че бях със сако, ми стана студено. Крисчън ме прегърна, придърпа ме към себе си и двамата забързаха към „Чарли Танго“ в средата на хеликоптерната площадка. Перките бавно се въртяха.

Висок рус мъж с квадратна челюст и тъмен костюм скочи от хеликоптера, стисна ръката на Крисчън и изкрещя над шума на роторите:

– Готов е за излитане, господине. Оставям го във ваши ръце.

– Проверено ли е всичко?

– Да, господине.

– Ще го прибереш към осем и половина, нали?

– Разбира се, господине.

– Тейлър те чака долу.

– Благодаря, господин Грей. Безопасен полет до Портланд. Мадам. – Поклони ми се. Без да ме пуска, Крисчън кимна, наведе се и ме поведе към вратата на хеликоптера.

Щом се качихме, закопча предпазните колани и ги затегна. Погледна ме многозначително и ми отправи загадъчната си усмивка.

– Така ще седиш – измърмори. – Държа да подчертая, че много ми харесваш с този колан. Не пипай абсолютно нищо.

Изчервих се като рак и той прокара показалец по бузата ми, преди да ми подаде слушалките. „И аз искам да те докосна, но ти няма да ми позволиш“. Намръщих се. Да не говорим, че беше стегнал коланите толкова много, че едва успях да помръдна.

Той седна, сложи си колана и започна задължителната проверка. Всичко умееше. Невероятно привлекателно! Сложи си слушалките и щракна един ключ. Перките се завъртяха по-бързо и ме оглушиха.

Обърна се към мен.

– Готова ли си, любима? – чух гласа му в слушалките.

– Да.

Отправи ми момчешката си усмивка. Леле, от колко отдавна не я бях виждала.

– Кула Сий Так, тук „Чарли Танго“ Голф-Голф Еко Хотел с разрешение за полет до Международно летище Портланд. Потвърдете. Край.

Безплатният глас на диспечера отговори и даде инструкции.

– Разбрано, кула, „Чарли Танго“ готов. Край. – Крисчън щракна два ключа, стисна лоста и хеликоптерът бавно и гладко се издигна във вечерното небе.

Сиатъл и стомахът ми останаха някъде в ниското, но пък имаше достатъчно за гледане.

– Вече гонихме изгрева, Анастейжа, сега идва ред на залеза – чух гласа му в слушалките. Обърнах се и го зяпнах изненадано.

Това пък какво беше? Как бе възможно да изрича подобни романтични неща? Той се усмихна и аз не успях да потисна срамежливата си усмивка.

– Освен вечерното слънце има и много друго за гледане – продължи той.

Последния път, когато летяхме към Сиатъл, беше тъмно, но тази вечер гледката беше великолепна, буквално неземна. Намирахме се сред най-високите здания и се издигахме все по-високо.

– „Ескала“ е там. – Той посочи. – „Боинг“ е ето там, вижда се и кулата „Спейс Нийдъл“.

Проточих врат.

– Никога не съм ходила там.

– Ще те заведа... можем да похапнем там.

– Крисчън, ние скъсахме.

– Знам. Въпреки това мога да те заведа и да похапнем. – Погледна ме гневно.

Реших да не го ядосвам.

– Много е красиво, благодаря ти.

– Наистина е впечатляващо, нали?

– Впечатляващо е, че можеш да го направиш.

– Ласкаете ли ме, госпожице Стийл? Аз съм човек с много умения и таланти.

– Това ми е добре известно, господин Грей.

Видях, че се подсмива. За пръв път от дни усетих как се успокоявам. Може пък да не беше чак толкова зле.

– Как е на новата работа?

– Добре, благодаря. Интересно е.

– Какво представлява шефът ти?

– Става. – Как можех да кажа на Крисчън, че Джак ме кара да се чувствам неловко?

Крисчън ме погледна.

– Какво не е наред?

– Освен очевидното нищо друго.

– Очевидното ли?

– О, Крисчън, понякога си адски задръстен.

– Задръстен? Аз? Не ми харесва тонът ви, госпожице Стийл.

– Още по-зле.

По устните му трепна усмивка.

– Липсваше ми острият ти език, Анастейжа.

Ахнах и ми се прииска да изкрещя: „Липсваше ми – целият ми липсваше – не само езикът!“ Но мълчах и гледах през подобното на стъклен аквариум предно стъкло на „Чарли Танго“. Летяхме на юг. Залезът беше от дясната ни страна, слънцето се бе снишило към хоризонта – огромно, огненооранжево – и аз отново се превръщах в Икар, който лети прекалено близо до него.